

מדינת ישראל

ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 2/7/24

תאריך: 28.4.2025

ועדת משמעת לפי סעיף 44 (א) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז - 1976

ד"ר רן שוויד – יושב ראש, נציג המנהל הכללי

ד"ר ורד חרמוש – נציגת הסתדרות הרופאים

עו"ד רות הורן – נציגת היועצת המשפטית לממשלה

הקובל: המשנה למנהל הכללי משרד הבריאות

באמצעות עו"ד תומר דגני חנית

נגד

הנקבל:

ד"ר זאב וילר, על ידי ב"כ עו"ד אלון ארז

מייל: weilerzeev@gmail.comדין וחשבון

1. הקובלנה והטענות העובדתיות שבכתב האישום –

1.1. כנגד הנקבל, ד"ר זאב וילר רופא מורשה מס' רישיון 8759 הוגשה קובלנה מיום 7.7.2025, על כי גילה התנהגות שאינה הולמת רופא וכן הורשע בעבירה פלילית לפי סעיפים 41(1) ו-41(5) שבפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז-1976 (להלן – **הפקודה**).

זאת לאחר שהנקבל הורשע, ביום 29.6.2023, על יסוד הודאתו במה שיוחס לו בכתב אישום שהוגש כנגדו, ביום 6.2.2022, לבית משפט שלום בנתניה (ת"פ 11492-02-22) בעבירות הסגת גבול ופגיעה בפרטיות.

1.2. בכתב האישום נטען שהנקבל השכיר, לתקופה של שנתיים, יחידת דיור שבבעלותו הנמצאת בסמוך למקום מגוריו (להלן – **הדירה**). זאת לפי הסכם שכירות שנחתם, ביום 16.1.2018, בינו לבין בני זוג (להלן – **הדיירים**, **הדייר** או **הדיירת**, לפי העניין). במהלך תקופת השכירות הנקבל נכנס לדירה באמצעות מפתח שהיה ברשותו, ללא היתר, ללא תיאום מראש וללא ידיעת הדיירים, ארבע פעמים, כדלקמן: (א) ביום 27.5.2018 בשעות הבוקר, הנקבל נכנס לדירה כאמור, כאשר הדיירת שהתה שם לבדה. הנקבל התקרב לחדר השינה והתבונן, במשך מספר שניות, בדיירת שהיתה אז עירומה.

בן זוגה של הדיירת פנה לנקבל בטלפון שוחח איתו על האירוע ושלה לו את המסרון הבא: "אישתי לא מרגישה טוב היא בשוק זה ממש לא מקובל".

(ב) הנקבל חזר על המעשה ביום 25.9.2018 והבחין בדיירת שהיתה עירומה באופן חלקי. הדיירת החלה לצעוק, בן זוגה של הדיירת פנה לנקבל בטלפון, הטיח בו שנכנס לדירה ופגע בפרטיות של אשתו והנקבל התנצל על מעשיו.

(ג) הנקבל שב וחזר על המעשה ביום 19.5.2019 וביום 10.5.2019, התקרב לסל הכביסה של הדיירים, הוציא ממנו שני תחתונים נשים והכניס לסל שני תחתונים נשים שהיו בכיסו.

2. על ההליכים המשפטיים שהוגשו כנגד הנקבל –

דינו של הנקבל שהורשע כאמור, נגזר ביום 12.9.2024 לחמישה חדשי מאסר שרוצו בעבודות שירות, וכן ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים.

הנקבל הגיש ערעור על גזר הדין, לרבות בקשה לביטול ההרשעה, לפי סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (ע"פ 44177-01-24 וילאי נ' מדינת ישראל), וחזר בו מהערעור לאחר דיון ראשוני.

בתביעה אזרחית שהגישו הדיירים כנגד הנקבל הוא חוייב בתשלום פיצוי בסכום של 1.5 מליוני ₪.

3. הוועדה וההליך שהתקיים בפניה –

הדיון הראשון בקובלנה, שנועד להתקיים ביום 18.8.2024, בוטל לבקשת הנקבל.

בדיון שהתקיים ביום 29.12.2024, התייצב הנקבל בלווית בא כחו שלעיל, לאחר ששני מועדים קודמים שנקבעו לדיון בוטלו, מאחר שהנקבל הופיע ללא ייצוג משפטי והוועדה ביקשה לשוב ולתת לו הזדמנות נוספת למנות עו"ד שייצגו בהליך המשמעותי. בדיון האמור הגיש בא כחו של הנקבל דו"ח ראשוני לגבי טיפול פרטני במרכז "התחלה חדשה", שהנקבל החל בו בהמלצת בא כחו זמן קצר קודם לדיון. בא כחו של הנקבל עמד על כך שהמרכז האמור מבקש שהדיון המשמעותי יידחה למספר חדשים על מנת לאפשר למטפלים במרכז להעריך את הנקבל באופן נאות יותר.

הדיון לגופו של עניין התקיים, בסופו של דבר, ביום 9.2.2025.

הוועדה מצאה לנכון להמליץ על הרשעת הנקבל במיוחס לו בקובלנה, לאור הודאתו והדיון התמקד בטיעונים לעונש המשמעותי.

לוועדה הוגשו, מטעם הנקבל: שני תסקירים של שירות המבחן, מיום 12.2.2024 ומיום 10.5.2024; שני דו"חות של התחלה חדשה מיום 25.12.2024 ומיום 1.2.2025; וכן מכתבי המלצה של: מנהלת סיעוד במרפאה שבהנהלת הנקבל, פרופ' דוד שטרית מנהל מכון הריאות שבמרכז הרפואי מאיר; ד"ר בלה שולמן, רופאה נפתית שהמרפאה שבהנהלת הנקבל מצויה תחת פיקוחה הישיר ד"ר סיון פרל מנהלת המחלקה לשחפת שבמשרד הבריאות, וכן אחות המרפאה הגב. שרה טללה אינקוויזיטור.

4. טיעוני הצדדים לגבי העונש המשמעותי –

4.1 טענות ב"כ הקובל –

ב"כ הקובל טען שבנסיבותיו של עניין זה ראוי להתלות את רישיונו של הנקבל לעסוק ברפואה למשך שלושה חדשים, כשהוא טען כי:

✓ מדובר במקרה חריג, והמקרה הדומה לו ביותר, אף שנסיבותיו חמורות מאלה שבמקרה זה, נדון בקובלנה שהוגשה כנגד ד"ר רפיה לוי, שרישיונו הותלה למשך חודש ימים. שם דובר ברופא שהורשע בעבירות של הסגת גבול, בארבעה אירועים שונים, וכן בעבירות של איומים, הפרת חובת סודיות והטרדה באמצעות מיתקן בזק. זאת עקב התנכלות חוזרת ונשנית למתלוננת, איתה קיים ד"ר לוי קשרים קרובים, לאחר שהמתלוננת ביקשה לסיים, וד"ר לוי ביקש לכפות עצמו עליה, כשהוא נכנס ללא היתר לדירתה ועל ידי הפעלת איומים להרע עמה אם לא תאות להפצרותיו.

✓ בהליך הפלילי הנקבל טען שהדיירים השתילו ראיות כוזבות ושקריות, כאשר גם מגזר הדין עולה שקיים קושי בהפנמה של חומרת האירוע ובלקיחת אחריות;

✓ מעשיו של הנקבל גרמו לנזק חמור לדיירים שנקלעו למשבר זוגי משפחתי קשה מאוד לאחר שהדיירת מצאה בסל הכביסה תחתונים של אישה אחרת שהנקבל הניח שם;

✓ הנקבל שב וחזר על המעשים, גם למרות המחאות של הדיירים;

✓ מאידך, הנקבל שילם לדיירים פיצוי בסכום של 650 אלפי ₪.

4.2. טענות ב"כ הנקבל –

ב"כ הנקבל טען שלא ראוי, במקרה זה, להתלות את רשיונו של הנקבל, כשהוא טוען כי:

✓ הנקבל משמש כמנהל מרפאה המפוקחת על ידי משרד הבריאות ומטפלת בחולי שחפת, אחת המחלות הקשות ביותר שלה גם סכנת הידבקות מאוד גבוהה. הנקבל הוא הרופא היחיד במרפאה ולפיכך כל היעדרות שלו מעבודתו, לא כל שכן לתקופה כגון זו שב"כ הקובל טוען לה, משמעותה שהמרפאה תחדל להתקיים, ושהנקבל יחדל לעבוד במרפאה באופן סופי;

✓ המעשים העומדים ברקע ההרשעה של הנקבל, נעשו לפני כשש שנים, במהלכם הוא המשיך בעבודתו, כשהוא ממשיך לתפקד ללא דופי. זאת ועוד ההליך הפלילי הסתיים לאחר שהנקבל הודה בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, משמע שלקח אחריות על מעשיו;

✓ בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, שניתן בערעור שהוגש על ידי הנקבל, מציין בית המשפט שהוא רואה בעובדה שהנקבל חזר בו מהערעור וכן מדבריו בפני בית המשפט: "כצעד נוסף המביע לקיחת אחריות מלאה".

✓ הממונה על עבודות שירות החליט, כחריג עקב הנסיבות המיוחדות, לאפשר לנקבל לבצע את עבודות השירות, המבוצעות בבית חולים, בשעות הערב על מנת לאפשר לו להמשיך לעבוד בשעות הבוקר.

✓ משני התזכירים של שירות המבחן, מיום 10.2.2024 ומיום 10.5.2024 עולה שחל אצל הנקבל שיפור ניכר ואף למעלה מכך בכל הפרמטרים: לקיחת אחריות, תובנות לגבי הגורמים לביצוע העבירה, אמפתיה לדיירים, כמו גם הסיכון לחזרה על המעשים בעתיד. ב"כ הנקבל גם הפנה לאמור בדו"ח שירות המבחן מחודש מאי 2024, לפיו להמשך עבודתו של הנקבל כרופא "ערך רב, גם בשמירה על דימוי עצמי חיובי ותחושת חיוניות. ובמובן זה, פגיעה בהעסקתו עלולה להיות בעלת השלכות רחבות יותר, גם על תפקודו הכללי ומצבו הרגשי".

מזה מספר חודשים הנקבל גם נרתם להליך טיפולי פרטי במכון "התחלה חדשה" וגם מסיכום הטיפול שם עולה שיפור בכל הפרמטרים האמורים. הסיכום האמור גם מצביע על היחס החיובי של הנקבל לעובדיו, כשהוא מתרעם לעיתים על החשש של האחות מהידבקות בשחפת ועל כך שכל מעייניו של הנקבל נתונים להקלת הסבל של החולים.

עוד עולה מסיכום המכון כאמור, שעבודתו של הנקבל כרופא בתחום מומחיותו מהווה נכס לקהילה ופגיעה בעבודתו תפגע באוכלוסייה מוחלטת ונוקתת וכן כי עקב ההתרופפות של הקשרים במשפחתו של הנקבל, עבודתו כרופא חשובה מאוד לשמירה על דימוי העצמי ותחושת החיוניות שלו.

✓ הענישה המשמעתית נועדה, בין היתר להגן על ציבור החולים, ובסיכום הדיון של התחלה חדשה כמו גם בתזכיר של שירות המבחן, צויין שהתליית רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה תפגע לא רק בנקבל אלא גם בחולים.

✓ הנקבל נושא במחיר כבד על מעשיו, הוא שילם לדיירים פיצוי בסכום של 520 אלפי ₪, עליו לשלם לעורכי הדין שייצגו את הדיירים סכום של 150 אלפי ₪, מה גם שהיה עליו לשלם לעורכי הדין שייצגו אותו בכל ההליכים, שכר טרחה בסכום משמעותי. מדובר בסה"כ סדר גודל של כמיליון ₪.

✓ ב"כ הנקבל הפנה להחלטות שניתנו בקובלנות שהוגשו כנגד שלושה רופאים שעברו עבירות משמעת שלא במסגרת העבודה המקצועית ורשיונם לעסוק ברפואה לא הותלה, אף שבשניים מבין המקרים מדובר במעשים חמורים מאלה שבהם מדובר מקרה זה. ואלה ההחלטות:

(א) החלטה להשית על פרופ' ארדון רובינשטיין עונש של נזיפה, בעקבות הקובלנה

שהוגשה כנגדו לאחר שהיכה קטין שחסם את דרכו שעה שרכב על אפניו;

(ב) החלטה להשית על ד"ר ש.ש. שכנגדו עונש של נזיפה בעקבות קובלנה שהוגשה

כנגדו לאחר שהוגשו נגדו מספר כתבי אישום על העלבת עובד ציבור, תקיפת

עובד ציבור, איומים, השגת גבול פלילית ותקיפת שוטר והוא המשיך לבצע את

העבירות גם לאחר שכבר הוגש כנגדו כתב אישום ונגזרו עליו קנסות וארבעה

חודשי מאסר שבוצעו בעבירו שירות;

(ג) החלטה להשית על ד"ר רני וייסברוט. עונש של נזיפה, לאחר שהוגשו נגדו שני כתבי אישום על כך שתקף את אשתו בשני אירועים שונים. אחרי שהוגש כתב האישום הראשון ונתקבלה ההרשעה הראשונה, רשיונו הותלה. הרופא חזר ותקף את אשתו פעם נוספת לאחר שהרישיון הוחזר לו וההליך המשמעתי הסתיים בלא שרישיונו לעסוק ברפואה הותלה. בשונה מהמקרים האמורים הפגיעה בחולים, במקרה זה, הרבה יותר דרמטית, וכך גם הפגיעה בנקבל עצמו, כעולה מהמסמכים של תזכירי שירות המבחן ושל התחלה חדשה.

✓ הנקבל בן 75 כל מרצו מיועד ומנותב לעבודתו כרופא וניתן לומר שעבודתו היא חייו. עניין זה ניכר גם ביחס של הנקבל לבא כחו, אליו הוא פונה רק בימי סוף השבוע על מנת שלא יפגע בעבודתו.

✓ ב"כ של הנקבל פנה וביקש שההתייחסות במקרה זה תהיה במידת הרחמים, וככל האפשר בלא לפגוע בו עוד ובלא להתלות את רישיונו. זאת גם הואיל וכל העדרות של הנקבל מעבודתו משמעה שעבודתו תסתיים ובגילו יש לכך בהכרח משמעות קשה.

4.3. ב"כ הקובל התייחס למקרים שהובאו על ידי ב"כ הנקבל וטען שיש בהם להביא למסקנה הפוכה. במקרה ארדון מדובר במה שלא היה מתוכנן, אלא בהתפרצות רגעית, במהלך תאונת דרכים. משמע שאם באותו מקרה נמצא לנכון להסתפק בנזיפה, לא ניתן לעשות כן במקרה זה. ב"כ הקובל הוסיף כי במקרה של ש.ש., מדובר במעשים שנעשו על רקע פסיכיאטרי ורופא שנמצא בטיפול פסיכיאטרי, כאשר במקרה הנדון כאן לא קיים רקע כאמור.

4.4. לאחר טיעוני באי כחם של הצדדים, העיד הנקבל, כי: מדובר באירוע יחיד שאירע לפני שש שנים, מאז הוא לא עבר עבירה כלשהי. לדברי הנקבל הוא עובד עשרים ושלוש שנים כמנהל מכון ריאות של משרד הבריאות עם צוות של חמש רופאות ורופאים, שמונה עוזרות מחקר, טכנאיות תפקודי ריאות ושמונה טכנאים וכי הגיע לגיל פרישה בלא בעיה משמעותית כלשהי. הנקבל ביקש שבהחלטה לגבי העונש המשמעתי ילקחו בחשבון הדברים האמורים, העלויות שנדרש לעמוד בהן בעקבות ההליכים המשפטיים, עבודות השירות, החשיבות שבהמשך עבודתו במרפאה שבה הוא משמש כרופא יחיד, גם ובעיקר כאמפתיה לחולים, בהנתן שהתליית רישיונו, גם אם לתקופה קצרה, תביא לפיטוריו, ולהספקת מתן השירות למטופלים.

5. דיון והמלצה –

הנקבל שב וביצע את המעשים שהביאו להרשעתו, ארבע פעמים. הוא ניצל את היותו הבעלים של דירה שהדיירים התגוררו בה בשכירות, וכשהוא עושה שימוש במפתח שנותן ברשותו חזר ונכנס לדירה, ללא רשות, אף שמיד לאחר הפעם הראשונה, הדייר הבהיר לנקבל שכניסתו ללא אישור וללא תיאום לא מקובלת וכי התנהלותו גרמה למתלוננת לבהלה ולסערת רגשות. הדיירת נקלעה בהכרח למצוקה קשה משמצאה עצמה, באופן פתאומי, עירומה מול הנקבל המסתובב בביתה ללא אזהרה מוקדמת.

הנקבל עוד הגדיל לעשות, חיטט בסל הכביסה של המתלוננים נטל מהסל תחתוני נשים והחליף אותם בתחתוני נשים שהביא עמו. מעשיו של הנקבל הביאו למשבר חמור בחיי הנישואים של המתלוננים משהמתלוננת שהבחינה בקיומם של תחתונים שאינם שייכים לה בסל, חשדה תחילה שלבן זוגה קשר עם אחרת, עזבה את ביתם המשותף וחזרה רק לאחר תחנונים מצד הדייר והתערבות של בני המשפחה.

נקדים ונזכיר שגם מעשיו של רופא שנעשו שלא במסגרת עבודתו, יכול שיהיו עבירת משמעת לפי סעיף 141(1) וממילא גם לפי סעיף 41(5) לפקודה.

עמד על כך בית המשפט העליון בפסק דינו בעניינו של גונן שגב¹ באמרו כי: "עבירת המשמעת לפי סעיף 41(5) לפקודה מדברת במפורש על כך שהרופא "הורשע בעבירה פלילית שלא לפי פקודה זו" (ההדגשה הוספה); ללמדך שאין העבירה צריכה להיות קשורה בהכרח לעיסוק במקצוע הרפואה. בדומה לכך נפסק לגבי עבירת המשמעת לפי סעיף 41(1) לפקודה, שעניינה התנהגות בלתי-הולמת של הרופא, "כשהוא מפנה לאמור בפסק הדין בעניינו של ד"ר דימנט²

¹ עתמ (י-ם) 961/07 גונן שגב נ' משרד הבריאות, 7.8.2009.
² ע"א 224/79 דימנט נ' שר הבריאות, פ"ד לה(2) 424, 440.

כי "אין כל הכרח, שהמעשה יתבצע דווקא במהלך העיסוק ברפואה, כדי שניתן יהיה לראות בו 'התנהגות בלתי הולמת רופא מורשה'.

זה המקום להזכיר כי תנאי למתן רישיון לעסוק ברפואה, לפי הוראות סעיף 4(א) לפקודה, הוא היות המועמד "אדם הגון". המעשים שהנקבל הורשע בשלם, לא מתיישבים עם התנאי האמור, אדם הגון לא נכנס לביתו של אחר שלא בידעתו ושלא ברשותו, וממילא, לא מחטט שם בסל כביסה וודאי שלא מחליף תחתונים בכאלה שהביא עמו. פשיטא גם שמדובר במה שהיה מתוכנן ונעשה בכוונת מכוון.

ב"כ הקובל טען שאמצעי המשמעת אשר ראוי לנקוט בו במקרה זה יהא בהתלית רישיונו של הנקבל למשך שלושה חודשים.

ב"כ הנקבל עשה כל שלעיל ידו על מנת לשכנע את חברי הוועדה שלא להמליץ על התלית רישיונו של הנקבל. זאת בשל המשמעות החמורה שתהא להפסקת עבודתו של הנקבל במרפאה, הן מבחינת האוכלוסיה הפונה למרפאה לטיפול במחלת השחפת, כמו גם בנקבל עצמו. בתחשב בכך שעבודתו תופסת מקום מרכזי בחייו, לאור חוות הדעת של אנשי המקצוע באשר לפגיעה שתהא להפסקת עבודתו תביא לפגיעה בדימויו העצמי ועלולה להוביל לפגיעה בתיפקודו ובמצבו הרגשי. זאת גם בהנתן שהוא חי לבדו וקשריו עם בני משפחתו רופפים.

ב"כ הנקבל טען כי התלית רישיונו של הנקבל אף לתקופה קצרה, תביא בהכרח להפסקת עבודתו של הנקבל ולסגירת המרפאה.

זה המקום לציין כי אף ממכתבי ההמלצה שהוגשו מטעם הנקבל עולה שהנקבל והמרפאה שבהנהלתו תורמים תרומה משמעותית למטופלים הלוקים בשחפת הפונים אליה, כי עקב עומס יתר במרפאות מקבילות באותו תחום מופנים למרפאה האמורה חולים מאזורים מרוחקים, כי הנקבל צבר ידע רב ומומחיות בתחום זה, כי הוא מייחס חשיבות רבה לעבודתו, והוא מעניק יחס אמפטי למטופליו.

לאור כל האמור לעיל אנו סבורים שאמצעי המשמעת הראוי, בנסיבותיו של מקרה זה, יהא במתן נזיפה לנקבל.

זאת לאחר ששקלנו את חומרת מעשיו של הנקבל שלא ניתן ליישב בינם לבין המצופה והנדרש מאיש מקצוע הרפואה, הפוגעים בהכרח בכבוד המקצוע ובאמון הציבור בו אף שלא נעשו במסגרת עבודתו המקצועית;

מנגד עמדו לנגד עינינו גילוי המתקדם של הנקבל, העובדה שמאז שביצע את המעשים עברו כשבע שנים, העולה מטענות ב"כ של הנקבל וממכתבי ההמלצה שהוגשו מטעמו, באשר לחשיבות שבהמשך עבודתו גם מבחינת החולים הנזקקים לטיפולו וכן העולה מהתסקירים של שירות המבחן והדוח"ות של "התחלה חדשה".

בסיכום – לאור כל האמור לעיל, המלצתנו הינה שתינתן לנקבל נזיפה כאמור בסעיף 41 לפקודה.

ד"ר רן שויד	עו"ד רותי הורן	ד"ר ורד חרמש
יו"ר הוועדה	נציגת היועץ המשפטי לממשלה	נציגת הסתדרות הרופאים